

fer opfyldes, og det Mødsatte heraf er da ligesaa aabenbart, at Approbation kan opnaaes i visse Tilfælde, uagtet de almindelige Betingelser ikke ere opfyldte. Denne Fortolkning har over $\frac{1}{4}$ Seculums Praxis for sig; thi det er mangfoldige Gange blevet tilstedet at opføre Bygninger paa det paagældende Terrain, som ikke svarede til de her i Paragraphen givne Betingelser, men dette er indtil for $1\frac{1}{2}$ Aar siden aldrig nogenstunde blevet formeent Noget at opføre dem, naar det fandt Sted, men foruden denne, saavidt jeg kan skjønne, ustridigt rigtige Fortolkning og den lange Praxis har vor Opfattelse af Paragraphen endnu en udflykkelig fgl. Resolution for sig. Man finder nemlig, at under 19de Mai 1838 har General-Commissariats Collegiet tilskrevet det fgl. Rentekammer saaledes: „da det har behaget Hs. Majestæt Kongen under 13de Mai allernaadigst at resolve, at Lommerpladserne bag Rysenssteens Bolværk og paa Dronningens Eng have paa ingen Maade maae bortfælges ved Auction, for at der ikke sammesteds, af Kjøberne skulle vorde opført Bygninger, saa undlader man ikke herved tjenstligst at meddele Underretning herom“. Disse Lommerpladser tilhøre med ganske enkelte Undtagelser Staten; de forterede tidligere under Rentekammeret, nu derimod under Domainedirectoratet, og ere bortleiede paa kortere og længere Aaremaal, tidligere i Almindelighed paa 20 Aar, senere i Reglen paa kortere Aaremaal til forskjellige Benyttere, og disse Benyttere ere berettigede til at have Lommeroplag der og til at opføre ganske smaa Bræddebygninger til Contoirer med en Skorsteen, for om Vinteren at kunne opvarme disse, men omtrent dertil indskrænker deres Ret til Bebyggelse af Pladsen sig. Nu er det klart, at General-Commissariats Collegiet maa have havt en eller anden Grund til at befrygte, at Rentekammeret vilde foranstalte nogle af disse Pladser, som vare leieledige i Dieblisset, folgte, og at dette kunde føre til, at Eierne derpaa opførte Bygninger, forstaaer sig under den Indskrænkning, som gælder for det hele Belte, hvorunder Lommerpladserne ogsaa høre, og for at forebygge dette har det anseet det nødvendigt at skaffe et kongeligt Forbud imod, at de bleve folgte. Dette Forbud vilde have været

meningsløst, dersom det samme General-Commissariats Collegium eller Embedsmændene, der forterede derunder, havde havt det i deres Magt at forbyde de nye Eiere at bygge derpaa; thi saa vilde i det Høieste Humanitetshensyn have ført til, at man havde sagt til de Eiere, som kjøbte dem: „J kunne nok faae Pladsen til Benyttelse, men J kunne ikke vente Tilladelse til at bygge paa den“. Jeg kan ikke finde denne Approbation stemmende med de Tilfagn, som i Almindelighed ere tilfagte Grundeierne paa dette Belte, naar de bygge efter de og de Regler.

Jeg troer, at det er aldeles klart, at denne fgl. Resolution er Grundlaget for den Opfattelse af § 3 i den paagældende Placat af 13de October 1824, som den ærede Rigsdagsmand og Udvalget ere enige i; men jeg maa endnu lægge særdeles paa Hjerte, at det var Krigsbestyrelsen, som erhvervede den citerede fgl. Resolution, den samme Krigsbestyrelse, i hvis Hænder Haandhævelsen af Placaten af 13de October 1824 havde været lagt i de sidste 25 Aar, hvis Praxis jeg har paaberaabt mig. Det er altsaa klart, at det ikke er, fordi der tilfældigviis i den Tid ikke har været forlangt Approbation paa saadanne Bygninger, som der, uagtet de fastsatte Betingelser ved dem vare opfyldte, kunde af andre Grunde være Noget at indvende imod, at saadan Nægtelse har fundet Sted; men det har været, fordi den samme Krigsbestyrelse opfattede Lovbudet paa samme Maade som vi; og jeg troer altsaa, at, naar disse 3 Ting tages sammen, den vistnok rigtige Fortolkning af Placaten, den lange Praxis og tillige den fgl. Resolution, maa Resultatet blive, at kun den Opfattelse, som Udvalget er kommen til, kan være den rette.

Hoffmeyer: Jeg skal tillade mig med et Par Bemærkninger at gjøre det klart for Thinget, hvilken Stilling jeg har troet, fra det militaire Standpunkt, at maatte indtage i denne Sag. Det er ganske vist, som den ærede Ordfører har anført, at Samstemningen i Udvalget om Hovedpunktet i denne Sag er fremkommen ved den Anskuelse, at man ikke ved den foreliggende Lov vilde afgjøre det egentlige politiske Spørgsmaal om Kjøbenhavn's Befæstning, men at man derimod vilde